

КОРОТКІ ВІСТІ

Середа, 7 лютого, 1968

В АМЕРИЦІ

ГОЛОВА РАДИ ЕКОНОМІЧНИХ ДОРАДНИКІВ президента Джансона Гарднер Еклі заявив, що він не пропонує контролю ціни і платів на товари, коли в Конгресі не схвалив урядового проєкту про збільшення прибуткового податку. Еклі каже, що він не буде пропонувати урядові контролю ціни, хоч ціни на товари значно й дали збільшувалися. На думку Еклі контролю ціни і зарплатів була б більшим злом, як збільшення ціни. Економіст Еклі зізнався у Спільній Конгресовій Економічній Комісії. Еклі проти того, щоб зменшити федеральні видатки і збільшити податки, бо це мало б злий вплив на економіку.

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ СТВЕРДИВ, що в 1967-му році на різні будови видано 74.7 бильйона дол. депю більше, ніж в 1966-му році, коли на будівельний промисел видатковано 74.4 бильйона дол. Та коли взяти до уваги той факт, що в 1967 році збільшилися ціни на будівельний матеріал і за виконану працю, то фактично кількість нових будов у минулому році навіть зменшилася в порівнянні з 1966-им роком. Коли б оцінити нові будови в 1967 і 1968 роках, то вони вартували б на основі ціни із 1957 - 1959 років у минулому році — 59 бильйонів дол., а в 1966 — 61.7 бильйона дол.

КОЛИШНІЙ ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР президента Джансона Білл Д. Моєрс заявив, що публіка не довіряє пресі і сумнівається в чесності журналіста. Моєрс тепер є редактором щоденника "The New York Times" в Лонг Айленді, він доповідав в Олбані на пр. Товариства Редакторів Нью-Йоркського штату. Н. Моєрс думку преса мусить поправитися, коли хоче, щоб її могла впливати на людей. Моєрс сказав, що він як пресовий секретар у Білому Домі і як видавець п'яна, що найбільшим мітом журналізму — це міг об'єктивності. Директор поліції Джон О'Коннор провів журналістів, щоб об'єктивно інформували про такі справи, як виступи Ренна Брауна і Стоклі Кармайка.

РОМІНІ ГОСТРО КРИТИКУВАВ президента Джансона, кажучи, що той веде Америку до руїни. Мішигенський губернатор промовляв на прийнятті Стейтсого Товариства Редакторів в Олбані, Н.І. Джансон сказав був в 1966 році, що "велика країна творить великих людей", а Роміні називав фальшивою такою філософією Президента, і твердив сам, що "великі люди творять велику країну". Роміні конферував із губернатором Рокефеллером, який підтримує мішигенського губернатора, хоч прихильники Рокефеллера готуються здобути номінацію для ньюйоркського губернатора після того, як Роміні програс перші прайм-бори.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ШАРЛЬ ДЕ ГОЛЛЬ в останній хвилині змінив передбачений характер прийняття в Елісейському палаці у Парижі у зв'язку з приїздом західно - німецького президента Гайнріха Любке і церемонією відкриття нової амбасди Західної Німеччини: не запрошено двох приїзних у Парижі німецьких міністрів та перетворено те прийняття у формалістичну зустріч де Голя з Любке і вітминою куртуазійних заяв. Де Голль розгнівався з приводу критичних заяв про політику Франції і нього самого, де Голя, що їх саме напередодні тієї параді висловив на з'їзді соціалістичної партії в Німеччині міністер закордонних справ Віллі Брандт. ІЗРАЕЛЬ ЗАБОРОНИВ ПРИПРИМАНІ В КРАМНИЦЯХ НА ТЕРЕНІ СІНАЙСЬКОГО ПІВОСТРОВА СГІПЕТСЬКОЇ ВАЛЮТИ та наказав вимину сгипетських грошей на Ізраїльські, по курей і сгипетський фунт за 4 ізраїльські. Це приблизно міжнародний розрахунок. Ізраїльці окупували Синайський півострів після переможної червнєвої війни, але загально вважається, що скорше-пізніше Ізраїль поверне той півострів Сгиптові у мировому договорі.

У ВАРШАВІ СУДЯТЬ 34-РІЧНОГО КОМПОЗИТОРА Януша Шпотагаса за його оперу "Тихий й горлячий", яка насправді є літературною сатирою на різних польських класичних композиторів "проміняти", дармащо нікого там не називається за іменем. Прокуратура підняла ту оперу під статтю карного закону, що забороняє "ширення фальшивих інформацій". Шпотагаса оарештували були в минулому році. Одну польку, в якій знайдено платівку з тієї опери, засуджено на 3 роки в'язниці.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧчині АРЕШТУВАЛИ ІІ звільнили за кавцією 250.000 дол. мільйонера Ганс-Гайнца Порста, який, як власник торговельного дому з фотоапаратами, їздив часто до Східного Берліну і там нав'язав зв'язки з східно - німецькою комуністичною розвідкою. Порст признав, що він є "марксистом" та що він хотів "пробити щільну в мурі між Західною і Східною Німеччиною". Йому закидають державну зраду і шпигунство в користь комуністів.

ПІВДЕННО - КОРЕЙСЬКІ ДЕРЖАВНІ МУЖИ І ПОЛІТИКІ ЛЯКАЮТЬСЯ, що лагідність Америки супроти Північній Кореї, проявлена після того, як Північна Корея скопила американський корабель "Пугебл" і його 82-членну залого, оскільки північно - корейських комуністів до дальших і нагальніших агресивних атак проти Південної Кореї. Голова Комісії для закордонних справ в південно-корейському парламенті висловив своє обурення з приводу двостороннього нарад представників ЗДА і Північній Кореї в Панмунджомі, бо — мовляв — такі наради з відсутністю делегатів Південної Кореї практично рівняються визнанню Америкою північно - корейського комуністичного режиму.

У БОЯХ В МІСТАХ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ ВЕЛИЧЕЗНІ ВТРАТИ МАЮТЬ ЦИВІЛЬНІ: в провінційній столиці Бейтре загинуло коло 1.000 цивільних мешканців, а коло 1.500 було ранених, в місті Канто загинуло 50 цивільних мешканців і знищено 300 до 400 мешкальничих домі, — сотні людей загинули в захопленому комуністами місті Вьїнхон. Жорстокості комуністичних партизанів переконала людей, що їхнє правління в краю було б катастрофою для народу, але поки що на 5-му році війни Південний В'єтнам, край і нарід, зазнали більшого знищення, в одному тижні, ані ж за всі попередні роки.

НОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ЧЕСЬКОЇ КОМПАРТИ АЛЕКСАНДЕР ДУБЧЕК БУВ У МОСКВІ, де він бачив-то заповнив кремльських воядів, що ЧСР не змінить закордонної політики, зате дещо злібералізує курс внутрішньої політики. Недавно чеські комуністи викинули Антоїна Новотного, сталініста й служачого слугу Москві.

Президент переслав Конгресові законопроект про охорону споживачів

Вашингтон. — Президент Джансон 6-го лютого переслав Конгресові восьмипунктову програму охорони споживачів (в найширшому розумінні цього слова) проти обманників та інших злочинних елементів. В цій програмі пропонується більші права для Федеральної Торговельної Комісії, яка допомагає громадянству поборювати всякі обмани й надування збоку ракетерів, обманників та фальшивників. Президент загадав про боротьбу проти обману в своєму зверненні про Стан Унії та в Бюджетовому зверненні. Тепер в окремому зверненні Президент пропонує такі заходи для поборювання обману в торгівлі, при укладанні моргеджів та при продажу товарів на ринку. Ось головні пункти цієї програми. 1. Заходи для поборювання обману в торгівлі. 2. Розглянути справу обманів при забезпечуванні авт. 3. Охороняти американських

Президент перестерігає провідників заповідженого протесту у Вашингтоні

Вашингтон. — Президент Джансон на пресовій конференції в Білому Домі заявив, що провідники негритянського населення, які заповіли "похід на Вашингтон" в квітні ц.р., повинні використати свою енергію на те, щоб законними способами здобути свої цілі, а не публіцистичними заворушеннями старатися припинити працю Уряду. Президент відповідав на запити журналістів, що думає робити Уряд у справі заповідженої масової негритянської міаніфестації в столиці, яку організує негритянський провідник д-р Мартин Лютер Кінг. Президент сказав, що демонстранти повинні пред- ставити свої домагання Конгресові, який старатиметься схвалити закони для охорони громадянських прав. На думку Президента насильством не можна оборонити закон. Джансон заявив: "Співпрацюватимемо зі всіма групами в цій країні, щоб становити демонстрації знайшло зрозуміння, щоб їхні прохання були вислухані, і якнайшкоре поладок". До- тич Уряду в справі заповідженої масової негритянської міаніфестації в столиці, яку організує негритянський провідник д-р Мартин Лютер Кінг. Президент сказав, що

Уряд проєктує податок від витрат під час подорожей за кордоном

Вашингтон. — Секретар скарбу Генрі Ф. Фавлер, зізнаючись в Сенатській Комісії Спосібів і Засобів, виявляв урядовий план зменшити число американців, які виїжджають до держав поза Західну Північню до допомого податку, від виданих за кордоном доларів. Збільшені від оподаткування мали б бути перші 7 доларів, коли б американський турист видав більше від цієї суми — тоді від дальших 8 доларів платив би 15 відсотків податку. Від виданих понад 15 доларів — податок вивозив би аж 30 відсотків. Цей закон про податок від виданих за кордоном фондів мав би об'єднувати тільки літні туристичні сезони і він

Страйн робітників, які вивозять сміття, загрожують здоров'ю мешканців Нью Йорку

Нью Йорк. — В Нью Йорку в п'ятницю 2-го лютого застрайкували робітники, що вивозять сміття, і внаслідок цього по хідниках лежать цілі копичі сміття, а в одному місці мешканці одного блоку висипали сміття на вулицю, і воно вкрило цілий блок на дві стопи висоти. Місто внесло скаргу проти Товариства Уніформованих Санітарних Людей з просябою про заборону страйку. Суд видав був заборону, бо, згідно з законом Тейлора працівники в публічній службі не мають права страйкувати. Та спілка не послухала судової заборони, і суд засудив її голову 63-річного Джана Дж. ДеЛурі до 15-денної тюрми та 250 дол. грошової кари за невиконання судового наказу. Суд діяв п'ятого дня страйку, се значить 6-го лютого. 7 лютого члени робітничої спілки погодилися вивезти сміття зі шпиталів, шкіл та інших публічних домі, заявляючи, що вони зрозуміють це добро-

ПЕРШІ СОЮЗОВІ ВЕЧЕРНІЦІ В ТОРОНТІ

Торонто. — Торонтські Відділи УНСоюзу запрошують членство і все громадянство на перші Союзові вечерніці 17 лютого, в залі церкви св. Євхаристії 515 Бродвей евно, Схід. На бабач, яка розпочнеться о 8 г. 30 вечора, гратиме оркестра Діоріна. "Як тебе не любити". Сміхливий буфет.

Продовжуються важкі бої за міста у Південному В'єтнамі

НА ПОБОСВИЩАХ В'ЄТНАМУ. У вуличних боях за місто Гюе ворожа куля поранила американського воїка. Сирившись за подравленою кулями стіною, його товариш сигналізує, що потрібно санітарної допомоги.

Сайгон. — У Сайгоні, Гюе й інших більших та менших містах Південного В'єтнаму продовжуються важкі бої, бо комуністичні партизани неупереч до давньої тактики "наскоку й відвороту" вперто борються за здобуті позиції, бо навіть довозять до міст своїх сил. Це діється шляхом конспіративної інфільтрації, як ось вони перевели знову в самому Сайгоні з провінції Лонган перейшли нові ватаги партизанів і перепачкували до міста різними шляхами й способами. Наприклад коментують деякі американські газети, столиці Південного В'єтнаму знаходиться другий тиждень "в облозі". Все ж, альянти мають одночасно деякі поважні успіхи в очищуванні міст від комуністичних партизанів і терористів. Ось так відібрано комуністичне місто Контум та в значній мірі прочищено місто Гюе, дармащо прапори В'єтконгу мали ще у віторок 6 лютого над деякими тамошніми будівлями. Тисячі цивільних мешканців міста Гюе скоротилися і перебувають в зах- лях університету в Гюе. В Сайгоні дедалі дільніші маються 24-годинну поліційну годину, в деяких мешканцях вільно появляється на вулицях тільки від 8 ранку до 2 попол. Американське командування проголосило, що втрати ворога переступили 21.000 воїтин, але на ході вояцьких дій цього не видно. Шпільне комуністичне радіо і розкидувані комуністами дитючки говорять про їх "велику перемогу". Водочас, регулярні війська Північного В'єтнаму повели наступ проти уфортифікованого в'єтконго в о-тавіру в Лангзі, за 6 миль від Хезано зараз на південь від здемілітаризованої смуги, що ділить дві частини поділеного В'єтнаму. Цей табір був американською базою для стеження за т. званим шляхом Го Чі Міна, яким Північний В'єтнам перекривав війська, амуніцію і всякі доставки поперез Ляос до Південного В'єтнаму. Комуністи вперше наступали з танками й панцерними возами і вони здобули той американський табір. Про втрати нічого ще не сказано.

ЗДА відкликали літаконосць з найближчого сусідства Північної Кореї

Вашингтон. — Американське командування відкли- кало могутній літаконосць "Ентерпрайз" з його позиції, яку займав на водах за- раз напроти північно - ко- рейського порту Пузан, куди від південно - корейських комуністів загнали схоплений корейський корабель "Пугебл" з 82-членною залогою. Пересування 76.000-тонного воєнного корабля на кілька миль далі повинно ніби- б створити "кращу атмо- сферу" для засекречених пе- реговорів між ЗДА і Північ- ною Кореєю щодо повернен- ня Америки захопленого ко- рабля і його залого. На во- дя недалеко Кореї поруч із "Ентерпрайсом" пересуно- ганок літаконосць "Рен- джер" і два кружляки — "Канберра" й "Шікаго". Не відомо, де тепер стаціо- новані ті кораблі. Тим ча- сом південно - корейський парламент прийняв гостру резолюцію з наставуванням тайних американсько-північ- но-корейських переговорів з виключенням з них будь- якого представництва Пів- денної Кореї. Командант 50- 000-ої американської армії, що стаціонована в Південній Кореї, генерал Чарльз Бонс- тіл, проголосив заяву з за- певненням, що Аме р и к а дасть всяку допомогу Пів- денній Кореї у випадку за- такування її збоку північно- корейських комуністів.

В Греноблі почалася Десята Зимова Олімпіада

На Олімпійському стадіо- ні в Греноблі, Франція, по- чалися у віторок, 6-го лю- того, Десяті Зимові Олімпій- ські Ігрища. Відкрив їх офі- ційно коротким словом, до- речі одним реченням, прези- дент Франції ген. де Голь після імпульзантиї дефіляди еспортівців, які репрезенту- ють в цих Ігрищах 37 країн учасників. Цій дефіляді при- гадалося близько 70.000 осіб, хоч стадіон мас всього 65.000 місць. Присягу в іме- ні змагунів-учасників склав перед олімпійським вогнем принесеним з Олімпу з Гре- ції, репрезентант Франції Лео Лякруа, а французькі літаки виписали на небі над

Д-р Олександр Гудзяк — новий меценат ФКУ

Д-р Олександр Гудзяк (другий зліва) вручає 1.000-доллярий чек д-рові Михайлові Логазі, місцевому представни- кові ФКУ. Побіч стоять: голова місцевого Відділу УКК мгр. М. Рубич (зліва) та заступник голови Наукової Ради ФКУ проф. д-р М. Богатюк.

Сиракузи, Н.І. — Д-р О- лександр Гудзяк, лікар-ден- тист і громадянин, відомий зі своєї праці в громаді та зі своєї прикладної жертвенно- сти на народній цілі, і його дружина Ярославна ввійшли до пошти невеликого гурта меценатів Фонду Катедри Українознавства, пожертву- вавши на ту ціль дальших \$1.000.00. Д-р Ол. Гудзяк був одним із перших членів Фонду Катедри Українознав- ства в Сиракузах. Тепер, пі- сля проголошення про вста- новлення завдяки цьому Фондові катедр українських студій в Гарвардському уні- верситеті в цьому овілейно- му році проголошення ук- раїнської державної неза- лежності, д-р Гудзяк є влас- ного почину зголосився до місцевого представника ФКУ д-ра Михайла Логазі та скла- дв на його руки свій княжий дар на здійснення великого задуму. Як відомо, Гарвардський Університет в дні 22-го січня ц.р. формаль- но погодився на встановлен- ня в системі того університе- ту трьох катедр українських

Митрополит Германюк звертає увагу уряду Канади на важливість української мови

Вінніпег. — Митрополит Кир Максим Германюк на- діслав, у зв'язку з працею державної канадійської Ко- місії Двомовності, листа до Прем'єра Канади Л. Б. Пір- сона, датованого 15 січня 1968 р. В листі Митрополит прохас Прем'єра прихильно розглянути пропозиції чле- нових Королівської Комісії для двомовності проф. Ярослава Рудницького про забезпе- чення конституційного пра- ва розвитку мов у Канаді тих етнічних груп, які в де- яких частинах країни тво- рять 10%, чи й більше від- сотків всього населення і ко- ристуються своєю рідною мовою. У листі підкреслено, що "без української мови наш Український Обряд, вживаний в українських ка- толицьких і українських православних церквах Кана- ди, не має запевненого кра- щого майбутнього в цій країні. Українська мова, це якраз та специфічність, яка творить Візантійський Об- ряд, чи пак Український Ві- зантійський Обряд та таким чином збагачує Вселенську Церкву і Канаду новою фор- мою богочинання і націо- нальної культури". Покли- каючись на зразкову роз- в'язку мовної проблеми в та- ких багатомовних країнах, як Швайцарія, Індія й інші та виявляючи далеке косяжну проникливість, Митрополит- Патриот у листі до Прем'єра Канади зазначив: "Тільки конституційне право для у- країнської мови, як регіона- льної мови, дасть українцям Канади змогу зберегти та далі плекати свою українсь- ку мову. Інші форми забез- печення таких прав, як от в адміністративній формі, дуже невпевні, бо вони у вели- кій мірі залежні від ріжних політичних ситуацій у часі і просторі."

Помер артист-маляр Роман Пачовський

Нью Йорк. — Після півно- го з 5 на 6 лютого ц. р. по- мер тут у шпиталі на 57 ро- ці життя артист-маляр Ро- ман Пачовський. Він був у минулих роках одним із найактивніших членів Го- ловної Управи Об'єднання мистців України Америки та мав великі заслуги в у- ладуванні виставок ОМУА. Кругло рік тому з великим пістимом уладив — разом із своїм братом Бо- рисом, графіком, виставку творів і родинних пам'яток свого покійного батька, по- ета Василя Пачовського, а в минулому році влаштував був свою останню індивіду- альну виставку в Нью Йорку, на якій центральне місце

СВОВОДА SVOBODA

FOUNDED 1983

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1102 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly \$6.50.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ніксон і інші кандидати

Нема сумніву, що з усіх дотепер формально проголошених кандидатів в останніх президентських виборах Річард Ніксон є найпопулярнішим і найбільш компетентним. Демократичний сенатор Юджин МекКарті є контркандидатом Ліндона Джансона, який ще офіційно не заявив, чи хоче кандидувати, але який напевне кандидує і кандидатуру якого конвенція Демократичної партії напевне затвердить. І Юджин МекКарті не має ніяких шансів виграти не то вибори, а й кампанію на демократичній конвенції, бо він виступає не з будь-якою позитивною, переконливою, програмою, а з негасючою Джансона і його політики у В'єтнамі. Коли американські виборці мали б до вибору Ліндона Джансона чи Юджина МекКарті, то напевне вибрали б або Джансона або Ніксона чи іншого республіканського кандидата, а не представника демократичних дисидентів. Це така очевидна правда, що справжній лідер внутрішньої опозиції в Демократичній партії, сенатор Роберт Кеннеді, пальцем не ворухнеться, щоб не використати МекКарті і цим, «закопуч» свого однодумця.

Не має ж теж шансів міннесотський губернатор, Джордж Ромні, член ліберального крила Республіканської партії. Він почав щойно в останніх місяцях «давати себе пізнати» на всьому терені Америки, але його публічні виступи не були щасливими й не мали добрих відгуків в американській пресі. Він застосував пропагандистську тактику «безпосереднього стику з народом», що й проводив на теренах стейтів Нью Гемпшир і Висконсин, де відбулись найперші вибори: ходив від дому до дому, відвідував «супермаркети», стискав зустрічним руки і запевняв, що він — за мир, лад і добробут. Знаючи передбачаючи, що він зазнає у тих виборах великого розчарування й виявить не так відвагу, як найвисті, коли підтримуватиме свою кандидатуру аж до республіканської конвенції.

Річард Ніксон був конгресменом, сенатором і двократним віце-президентом, дав себе пізнати всій Америці своєю кампанією за здемаскування комуністичного агента в Державному Департаменті Альжира Гісса, з знаменитим знавцем внутрішньодержавних і ще кращим знавцем міжнародних проблем. Кажуть, що нема другого американця, включно з президентом Джансоном і державним секретарем Діном Раском, який особисто знав би стільки закондорних державних мужів і політиків, як Річард Ніксон. За його найкращу рекомендацію вважають коментатори те, що він має ясно кристалізовані думки — і відповіди журналістам — на всі актуальні питання внутрішньої та закордонної політики, і що той уявити, щоб Ніксонів можна було «сполохати мізком» так, як це згідно з власним признанням ніби зробили Джорджі Ромні у В'єтнамі.

Однак, Ніксон має за собою один величезний прогрес: він програв вибори на президента в 1960 році проти Джана Кеннеді і програв через два роки після того вибори на губернатора в Каліфорнії проти демократа Едмунда Бравна. Ці програти створили Річардові Ніксону загальну оцінку, що він, «не є атрактивним для виборців кандидатом». Це створює для нього непригрозний психологічний ґрунт. А така вже американська традиція, що атмосфера доволі кожного кандидата, на яку склалася різні подробиці, є рішальним у виборах чинником. Найкраще доказали це приклади з Джаном Кеннеді, який дуже часто був відсутній на засіданнях Сенату, мав дуже малий досвід у внутрішньодержавних і ще менший у закордонно-політичних справах, але своїм талантом красномовця, своїм зовнішнім виглядом і чаром своєї індивідуальності здобув собі величезну популярність. Роберт Кеннеді властиво залячує всю свою державну кар'єру братові Джанові і найбільшим його аргументом по нинішній день є сенсентимент американців до пам'яті його трагічно загиблого брата. А втім, Роберт Кеннеді користується великою популярністю.

Отже існують поважні сумніви, чи Річард Ніксон дістане номінацію від конвенції Республіканської партії, на якій вірогідно пануватиме погляд, висловлений Д. Д. Айзенгавером: треба призначити не такого кандидата, який має об'єктивно найкращі кваліфікації, а такого, який має найбільші шанси виграти вибори. За такого дітяча вважають ньюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера. Його мовчанку в справі своєї кандидатури вважають власне за його силу, так само, як за найбільшу слабкість Джорджа Ромні вважають його надто швидко і поспіхом проголошення своєї кандидатури. Ніксон був примушений проголосити свою кандидатуру, щоб доказати, що опінія про нього, як «того, що прогрес», неправильна, що він має за собою виборців.

Покійно маємо таку парадоксальну ситуацію, що за 8 місяців перед виборами найкращими кандидатами є ті, що не «кандидують»: Джансон і Рокефеллер.

М. Бараболюк

ЛЕНЦІЯ З СВУ

I

Найбільша користь з СКВУ в тому, що він указав наглядно шлях нашої будучої політичної поведінки: старатися будувати авторитет і забути про боротьбу за «владу».

З перспективи СКВУ вся ця метушня, звернення на перевагу в УККА та в місцевих громадських організаціях, виглядає неповажним, перекопаним, програмою, а з негасючою Джансона і його політики у В'єтнамі. Коли американські виборці мали б до вибору Ліндона Джансона чи Юджина МекКарті, то напевне вибрали б або Джансона або Ніксона чи іншого республіканського кандидата, а не представника демократичних дисидентів. Це така очевидна правда, що справжній лідер внутрішньої опозиції в Демократичній партії, сенатор Роберт Кеннеді, пальцем не ворухнеться, щоб не використати МекКарті і цим, «закопуч» свого однодумця.

Не має ж теж шансів міннесотський губернатор, Джордж Ромні, член ліберального крила Республіканської партії. Він почав щойно в останніх місяцях «давати себе пізнати» на всьому терені Америки, але його публічні виступи не були щасливими й не мали добрих відгуків в американській пресі. Він застосував пропагандистську тактику «безпосереднього стику з народом», що й проводив на теренах стейтів Нью Гемпшир і Висконсин, де відбулись найперші вибори: ходив від дому до дому, відвідував «супермаркети», стискав зустрічним руки і запевняв, що він — за мир, лад і добробут. Знаючи передбачаючи, що він зазнає у тих виборах великого розчарування й виявить не так відвагу, як найвисті, коли підтримуватиме свою кандидатуру аж до республіканської конвенції.

Річард Ніксон був конгресменом, сенатором і двократним віце-президентом, дав себе пізнати всій Америці своєю кампанією за здемаскування комуністичного агента в Державному Департаменті Альжира Гісса, з знаменитим знавцем внутрішньодержавних і ще кращим знавцем міжнародних проблем. Кажуть, що нема другого американця, включно з президентом Джансоном і державним секретарем Діном Раском, який особисто знав би стільки закондорних державних мужів і політиків, як Річард Ніксон. За його найкращу рекомендацію вважають коментатори те, що він має ясно кристалізовані думки — і відповіди журналістам — на всі актуальні питання внутрішньої та закордонної політики, і що той уявити, щоб Ніксонів можна було «сполохати мізком» так, як це згідно з власним признанням ніби зробили Джорджі Ромні у В'єтнамі.

Однак, Ніксон має за собою один величезний прогрес: він програв вибори на президента в 1960 році проти Джана Кеннеді і програв через два роки після того вибори на губернатора в Каліфорнії проти демократа Едмунда Бравна. Ці програти створили Річардові Ніксону загальну оцінку, що він, «не є атрактивним для виборців кандидатом». Це створює для нього непригрозний психологічний ґрунт. А така вже американська традиція, що атмосфера доволі кожного кандидата, на яку склалася різні подробиці, є рішальним у виборах чинником. Найкраще доказали це приклади з Джаном Кеннеді, який дуже часто був відсутній на засіданнях Сенату, мав дуже малий досвід у внутрішньодержавних і ще менший у закордонно-політичних справах, але своїм талантом красномовця, своїм зовнішнім виглядом і чаром своєї індивідуальності здобув собі величезну популярність. Роберт Кеннеді властиво залячує всю свою державну кар'єру братові Джанові і найбільшим його аргументом по нинішній день є сенсентимент американців до пам'яті його трагічно загиблого брата. А втім, Роберт Кеннеді користується великою популярністю.

Отже існують поважні сумніви, чи Річард Ніксон дістане номінацію від конвенції Республіканської партії, на якій вірогідно пануватиме погляд, висловлений Д. Д. Айзенгавером: треба призначити не такого кандидата, який має об'єктивно найкращі кваліфікації, а такого, який має найбільші шанси виграти вибори. За такого дітяча вважають ньюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера. Його мовчанку в справі своєї кандидатури вважають власне за його силу, так само, як за найбільшу слабкість Джорджа Ромні вважають його надто швидко і поспіхом проголошення своєї кандидатури. Ніксон був примушений проголосити свою кандидатуру, щоб доказати, що опінія про нього, як «того, що прогрес», неправильна, що він має за собою виборців.

Покійно маємо таку парадоксальну ситуацію, що за 8 місяців перед виборами найкращими кандидатами є ті, що не «кандидують»: Джансон і Рокефеллер.

Однак, Ніксон має за собою один величезний прогрес: він програв вибори на президента в 1960 році проти Джана Кеннеді і програв через два роки після того вибори на губернатора в Каліфорнії проти демократа Едмунда Бравна. Ці програти створили Річардові Ніксону загальну оцінку, що він, «не є атрактивним для виборців кандидатом». Це створює для нього непригрозний психологічний ґрунт. А така вже американська традиція, що атмосфера доволі кожного кандидата, на яку склалася різні подробиці, є рішальним у виборах чинником. Найкраще доказали це приклади з Джаном Кеннеді, який дуже часто був відсутній на засіданнях Сенату, мав дуже малий досвід у внутрішньодержавних і ще менший у закордонно-політичних справах, але своїм талантом красномовця, своїм зовнішнім виглядом і чаром своєї індивідуальності здобув собі величезну популярність. Роберт Кеннеді властиво залячує всю свою державну кар'єру братові Джанові і найбільшим його аргументом по нинішній день є сенсентимент американців до пам'яті його трагічно загиблого брата. А втім, Роберт Кеннеді користується великою популярністю.

Отже існують поважні сумніви, чи Річард Ніксон дістане номінацію від конвенції Республіканської партії, на якій вірогідно пануватиме погляд, висловлений Д. Д. Айзенгавером: треба призначити не такого кандидата, який має об'єктивно найкращі кваліфікації, а такого, який має найбільші шанси виграти вибори. За такого дітяча вважають ньюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера. Його мовчанку в справі своєї кандидатури вважають власне за його силу, так само, як за найбільшу слабкість Джорджа Ромні вважають його надто швидко і поспіхом проголошення своєї кандидатури. Ніксон був примушений проголосити свою кандидатуру, щоб доказати, що опінія про нього, як «того, що прогрес», неправильна, що він має за собою виборців.

Покійно маємо таку парадоксальну ситуацію, що за 8 місяців перед виборами найкращими кандидатами є ті, що не «кандидують»: Джансон і Рокефеллер.

представників різних політичних груп, людей старих, середнього віку і наймолодших, достойників такої консервативної сили, як Церква, репрезентантів різних ідей і поглядів, наша громада зіткнулася з полегшею, що з арешти хтось, хто викликає повагу і довіру.

Всяка акція, а політична головні, матиме підтримку, коли має вигляд на успіх. Вигляди на успіх у передбаченні майбутнього, не за століття. Особливо нині, коли політичні умови такі змінилися, а політичне майбутнє навіть великих народів таке непередбачувальне. Авторитет — це здатність надавати напрям нашим бажанням і діям в інший спосіб, що, згідно з людським розумуванням і силою передбачення, наші дії повинні довести до цілі. Наша віра в авторитет існує, ватиме лише тоді, коли маємо підстави думати, що той, хто нас веде, знає, що не викликає спротиву.

Коли, приміром, говоримо про владу, яку мала УПА на рідних землях, то це було приклад такої влади, що спиралася на силу переконання, але чи й там обійшлося без фізичного примусу?

В останніх роках у нашому суспільстві багато тертя через те, що колишні носії такої влади намагалися і намагаються відновити традиції такого послуху у нових умовах. Таке намагання підкріплює громаду неформально, бо з уваги на неможливість стосування інших форм примусу, залишається хіба моральний тиск і дефамация, а ці засоби можуть довести лише до цілковитого розбиття суспільства. В умовах свободи думки і ідей це радше дорога до руйни.

Боротьба за вплив і «владу» це в наших умовах лише зайва витрата енергії, що може принести користь одиницям, але не громаді і нації.

Цю правду виявив СКВУ. СКВУ має успіх і здобуває загальне признання не тому, що там проявляється якась нова влада, а в формі якогось супермітету, а тому, що там засіли за спільним столом люди, що хоч поодинокі не мають ні влади над нами, ні авторитету, репрезентували збірний авторитет.

Мати авторитет це щось більше, як мати вплив чи владу. Авторитет обійдеться без примусу. Це — сила, що викликає послух без стосування будь-якого тиску. Це корисна прикмета людей, що є носіями влади, але вона не спирається на тих силах, що на них мусять спиратися влада.

В старому Римі авторитет походив із апробати сенату, що був висловом передуманих і досвіду (авторітас). Так і донині залишилось: авторитетним уважаємо те, що має апробату розсуду, розваги і досвіду.

Бачачи у проводі СКВУ

Мих. Каліминий

ПОЖИВНІЯ СОВЕТСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ

(2)

По численних візитах советських ватажків, зокрема самого Брежнева, до Праги, Антона Новотного усувають зі становища керівника ЦК комуністичної партії Чехословаччини, а на його місце «вибрано» Олександра Дубчека, який раніше працював на різних відповідальних посадах в СССР. Леонід Брежнев негайно надіслав до Праги телеграму: «Центральний Комітет КПСС висловлює певність... у зміцненні зв'язків і дружби між нашими двома партіями і країнами, базові а й к на принципах марксизму-ленінізму і інтернаціонального соціалізму...» Дубчека Москва вважала за більш «слухняного», як Новотного, що останніми часами «здивлявся» на Захід.

Впадає в очі і вислужництво Гомулки перед Москвою, зокрема в підтримці нині московської політики супроти Ізраїлю та червоного Китаю.

Всім цими заходами Москва хоче забезпечити собі успіх на міжнародній комуністичній конференції в Буенос-Айресі, щоб зміцнити свою провідну роль в комуністичному світі.

Невдалий виступ Брежнева в Києві

Розглядаючи «досягнення» СССР за минуле 50-річчя, ми напевно оминували національні питання, яке було широко відображене в повідомленнях преси в х а агенції АП, АНСА, Ройтерів, бразильських кореспондентів у Москві.

Ось перед нами московський «Звєстий» з 24 грудня 1967 року. Більшість часопису присвячена «ювілейній УССР». Читасмо про «об'єднане урочисте засідання Центрального Комітету КП України і Верховної Ради Української ССР», що відбулося в Києві 23-го грудня 1967 року. В ньому взяв участь Леонід Брежнев, але не було ні Косігіна, ні Підгорного. Серед голів делегацій советських республік та окремих великих міст бачимо переважно керівників партійних, а не державних працівників. Також головну доповідь про «50-річчя УССР» виколов перший секретар ЦК КПУ Петро Шелест, а не голова ради міністрів Володимир Щербицький чи голова президії Верховного Совету Дам'ян Коротченко. Отже, свято мало підкреслювати партійний, а не державний, характер.

З-поза меж СССР приїхали до Києва тільки «представники прогресивних українців», тобто комуністи українського роду із ЗДА та Канади. За згаданим газетним звітом, на урочистому засіданні не було делегацій з жалкої комуністичної країни, що не входить до складу СССР.

Виходить, що в Москві не дуже поклалися на пропагандивний показовість свята, бо добре знали, що сам той ювілей зшитий білими нитками.

Після короткого привітання Брежнев почав свою промову з того, що в СССР цього року закінчують вістою столітньої ювілейної тунни сталі, в чому беруть участь і металурги України. В західних часописах переплутали УССР з СССР, і вийшло, що ту кількість сталі достроково виплолюють металурги України. Далі, за Брежневим, часописи подали, скільки Україна виробляє електроенергії, видобуває вугілля, руди, скільки випрошує збіжжя тощо.

Впливовий бразильський часопис «О Естадо де Сан Паулю» матеріяли, присвячені відзначенню «50-ліття Радянської України», вмістив під заголовком «Москва проти націоналізму», хоч Брежнев на цю тему говорив небагато.

Згаданий часопис, навівши слова Брежнева про сто тисяч тонн металу та про інші показники економіки України, підкреслює колоніальні вискази в Москві. Замість непереконливих розумувань Брежнева про створення Советської України (до речі, він таки ні разу не згадав про її «сучасність» чи «самостійність»), «О Естадо де Сан Паулю» під окремим підзаголовком «Україна» подав коротку, але ядрю довідку про те, що Україна першою з неросійських країн після розвалу царської Російської імперії проголосила себе Народною Республікою. Та більшовицький уряд Леніна пішов війною проти України і по роках боїв — заволодів нею. Советський режим в Україні був встановлений російськими багнетами, проти волі українського народу. Цією довідкою цілковито заперечено ствердження Брежнева, що «український народ у братній сім'ї соціалістичних націй здобув те, за що віками боролися його кращі представники, — свободу від гніту й експлуатації, свою національну соціалістичну державність».

Та для нас найцікавішим є окреслення цитованим часописом українського націоналізму під советським режимом. Насамперед відкидається постійну московську кваліфікацію його як «буржуазного». Відкидається й твердження Брежнева, що націоналізм перешкоджає «гармонійному розвитку в соціалістичних націй». Врешті, часопис говорив: «Міжнародні політичні спостережчачі вбачають в атаках Брежнева проти націоналізму його настороженість щодо китайської політики і румунських заходів».

Таким чином український націоналізм під советами є відповіддю України на шовіністичний курс Москви, і з цієї самої причини український націоналізм можна вважати своєрідним попередником націоналізмів в інших комуністичних країнах, зокрема в червоному Китаї та Румунії.

Це дійсно був великий звіт — похід українців з усіх земель України, який був відзначений майже в усіх часописах Нью Йорку. Безумовно, що ця маніфестация, на якій були представники не лише американського уряду, але й інших держав, до глибини ду-

К. Степовий

НА ЧАСІ

Заголовок цієї статті «НА ЧАСІ» подаю тому, що хочу пригадати всім, у кого б'ється українське серце, про подію, яка в історії нашого народу є чи не найбільшою, — про московський геноцид 1932-33 року.

Попри всі ювілейні дати, які ми відзначали в 1967 році, як то 50-річчя Великої Української Революції, 25-ліття УПА, 50-ліття Збройних Сил і т. д., на сторінках преси з'являються статті, дописи і навіть оголошення, в яких намічається конкретні плани, висловлюються думки і міркування про відзначення в 1968 році 50-ліття відродження Української Держави 22-го січня, трагедії Крут і ін., але я ще не вичитав ніде і не почув жадного голосу в справі відзначення 35-ої річниці великої трагедії, що сталася в 1933 році на східних землях України.

Так, це правда, всі події, які ми відзначали в 1967 році, мають велике значення в історії боротьби української нації за своє визволення від різних окупантів, і ми мусимо їх відзначати. Але ні в яким разі не сміємо забувати події, що забрала з цього світу мільйони невинних матерів і дітей, наших братів і сестер.

Якось складається так, що цю велику трагедію ми обходимо мовчанкою, хіба хтось наліхав декілька слів у пресі чи пригадає її жертви в колі своїх близьких. Але відзначити і вшанувати гідно академією чи відповідним святом цих шість мільйонів українців, що загинули в тяжких мукх голоду в о і смерті, і то хоч би в ювілейні дати 25-ти, 35-ти чи 50-ліття, — немає кому. Немає кому взятися за цю справу, хоч напевно не знайдеться жадної української родини з тих, що перебували під сокирами, в якій би хтось із близьких не загинув під час штучного голоду в 1933 році.

Пригадую, як у 1948 році, в 15-ту річницю Великого Голоду, тисячі маси українців з усіх земель соборної України з плятками і транспарантами, з хрестами й хоругвами на чолі з священниками маршували вулицями Мюнхену в Німеччині, пригадуючи злочин Москви чужинцям. Пригадую, як уже тут, в Америці в 20-ліття Великого Голоду, у вересні 1953 року, по 5-й Еверно Нью Йорку йшло понад 45 тисяч українців на чолі з духовенством. Дійшовши до Мангеттену — центру вони не могли всі зайти в нього через брак місця, щоб взяти участь у великій маніфестації на пошану мільйонів українців, що загинули з вини московського комуністичного могола.

Це дійсно був великий звіт — похід українців з усіх земель України, який був відзначений майже в усіх часописах Нью Йорку. Безумовно, що ця маніфестация, на якій були представники не лише американського уряду, але й інших держав, до глибини ду-

дини, але й на її злочини. Не боячись більше кари, людина забуває християнську філософію терпіння, і йде назустріч тільки радості, яку часто вбачає в особистій вигоді, а то й гедонізмі. Як буде майбутнє такої людини й спільнот, що складаються з таких людей?

Східна Церква, а з нею й Українська Східна Церква, були вільні від цих крайностей. Концепція Східної Церкви бачила у Господі ідеальну синтезу всепрощаючого Батька, що приймає розкаяного блудного сина, але й караючого судді для закам'янілих злочинців. Привертнути цю концепцію Вселенській Церкві, допомогти їй перемогти глибоку кризу — ось велика місія Української Церкви, ось наше велике призначення, яке нас може випроводити з нашого гетта вузьких інтересів та дрібних спорів і яке широчинно обрив може пополонити нашу молоддь, що шукає ідеалів.

Філософічна концепція Бога зближає одночасно Українських — досі ще розділених — Церкв: Православну й Католицьку, бо вони в своїй східній духовості рідні посестри.

І тому Українські Церкви — Католицька й Православна — повинні спільно шукати шляхів, як перемогти духову кризу, яка опановує віруючий світ, навіть духовенство і навіть ієрархія Заходу. Ось віля для Церков, але треба пам'ятати, що тільки східні Українські Церкви зможуть без недоліг, без (Закінчення на стор. 3-й)

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Володимир Янів

ПРИВІТАННЯ ТА ПОБАЖАННЯ ВІД УХР

Високий Конгресе!

Маю честь привітати Високошановний Збір Високоповажаних Делегатів і Делегатів від Українського Християнського Руху, як світової централі 5-ти крайових об'єднань і 9-ти делегатів УХР, які в сумі розвивають діяльність в 14-ти країнах нашої діаспори у вільному світі — в Австралії, Південній та Північній Америці й Європі. Користаю з нагоди, щоб висловити кілька думок і на їх тлі скласти побажання для Конгресу.

Ствердження, що живемо на грані двох епох, належить уже до банальних. Про цей факт говорився й під час нашого Конгресу. На порозі нової «планетарної» епохи наша молоддь — спільно із молоддю всього світу — задивлена в досвідлені й переносомо значенні у зорі, які вона хоче добути й створити на них кращий — ідеальний — світ. Це її добре право, хоч у її гарних мріях більше утопічності, ніж тверезої реальності. Проте, бажання добра споконвіку поволоно всіх, і в цім бажанні добра старше покоління, яке Конгрес ініціювало й організувало, мусить бути солідарне з поколінням, яке

приходить на зміну і з яким ми мусимо знайти спільну мову.

При тому, однак, мусимо бачити і небезпеки, які нам ця «планетарна» мрія приносить, і про це на Конгресі діє мови не було. Бо сучасне мрійництво віддалює молоддь — як це парадоксально не звучить — від Бога й народу, отже від ідеалів, які для старшого покоління були найбільшими святощами і яким, — зрозуміло — і наш Конгрес у привітаннях і доповідях присвятив найбільше уваги.

Нові величезні успіхи техніки виносять знову на найвищий п'єдестал, як це було вже перед обидвома світовими війнами, зокрема на переломі XIX і XX стол., віру в розум та культ раціоналізму, а ця віра породжує сподівання, що майбутнє людство зуміє при допомозі досвіду й наукового синтезу краще розв'язати також питання державного устрою та соціального ладу. Віра в щасливе людство, яке розв'яже всі національні й соціальні проблеми, притягуює молоді картини нації, Батьківщини. Це тим часом служба для рідної спільноти призвала старше покоління до великого екзоду — до виходу з окупованої, змученої терором до мовчання України, де погпато всі засадничі права людини.

Якщо ми не усвідомимо вчас цієї загрози, то станемо перед великою небезпекою, що наш І-ий Конгрес буде одночасно останнім, в кращому випадку передостаннім, бо між поколіннями настане прірва, а по відході «старої гвардії» — пустка.

Але пустка загрозжує не тільки життя спільноті, пустка загрозжує також життя одиниці, захоплених оманливими досягненнями цивілізації, без віри у тривкі ідеали, без Бога і його законів. Ми чусмо весь жах цієї своєрідної «кончини віків», коли культ розуму — почерез добробут, почерез гордіну, почерез егоїзм — змусить поклонятися золотому тельцеві чи приведе до новітнього Вавилону.

І саме з цього жаху доби, з жаху перед пустокою виростає завдання для організації, яку репрезентую, а почерез неї для цілої нашої спільноти, для якої глибока релігійність є невід'ємною складовою частиною нашої душі, нашої вдачі, нашого світогляду. Бо хто-як-хто, але саме ми, чия Церква перейшла і проходить через гесну мук, через новочасну Голготу, покликани найбільше до оновлення віри у світі, який переживає кризу.

Для Заходу завжди були прикметні гострі контрасти й екстремі. На Заході в середньовіччя витворилася концепція Бога, як Всемогучого Панкратора, як караючого і нерідко жорстокого судді, і звідти було перенаголошення вічної кари, пекла, терпіння, звідти інквізиція, автодафе, переслідування і священні війни. Сьогодні Захід, пізнавши невчасно помилку, попадає з одної крайності в другу, з одної пересадки в іншу, і хоче накинати всім — у запереченні св. писань і науки Церкви — помилкову концепцію Бога, як милосердного дідуся, який радий би й чортів простити і який приймає очі не тільки на слабості лю-

Степан Куронас

ШІКАГОВСЬКА ХРОНІКА

Свято актів 22 січня відзначила наша громада імпортно-банкетою у Шато-Рояль зібрав 300 людей, які заповнили по 10 дол. вступу, а коло 60 осіб пішли з браку замовлень додому. Академії, реферати все ті самі, нудити людей і бесіди, які вже нічого нового не можуть сказати. Головним гостем і промовцем був президент УНР Микола Лівницький. Привіт складали литовці, чехи, поляки і американці. Були це короткі промови 6-х генералів і полковників з-перед 50 літ. Литовський ген. Демонто, польський полк. Гарцай і чеський полк. Пешта стверджували, що без самостійної України не буде самостійності і їх націй.

В місцевій програмі виступали лані Вранка Кришук з Дітроїту, ансамбль бандуристів і танцюристів ОДУМ під пров. Анатолія Лупу, проф. Ігор Вілоруд та дитя Роксана Дікий і Юра Целинський, які доказували чудеса гучульськими танками. «На полонині».

На імпрезі були Преосв. Єпископ Олександр і о. Головатий, які зачали і закінчили бенкет молитвами. Імпрезію добре проводив проф. д-р В. Маркус. Збірка на Дім УНРади в Мюнхені принесла кілька тисяч доларів.

Була ще друга імпреза з приводу 50-ліття України, бо дух СКВУ ще з Нью-Йорку до нашої громади не дійшов.

Портрети протрипських «алюмінів» в Україні, це тема, яку розбирали в нас проф. Мих. Пап з Клівленда і проф. Юрій Пундик з Мінеаполісу. Прегленті були озброєні документами і інформаціями відносно і найновішої дійсності в Україні. Дух спротиву Москві у світі творчості Симоненка, Чорновола, Світличного, Геврича, Геля, Заливаха, Дзюби, Зваричевської, Караванського, Масютка, Чубатого, Шевчука й інших вказує, що навіть вихованці

ці, бо університети в Америці є переповнені білогвардійськими російськими професорами, які не визнають України і про неї не вчать своїх студентів.

Василь Дорошенко, союзовець, націоналіст і приміряний громадянин, яких тепер мало, помер нагло на 48-му році життя. Його родина, його православна громада, і велика українська колонія в Шикаго, похоронили цього реального українського патріота з належними почестями. Покійний перейшов всі тортури союзовського режиму аж знайшов трохи спокою в Донбасі. Під час великого утіна громадянського війни в Шикаго не загинув. Останній син Анастас, надійного інженера і підстаючого внаву.

«Фратернал Андеррайдерс» це об'єднання братських організацій, до якого належить і УНСОУ. Час-від-часу організація скликає збори і дас ради і вказівки, як здобувати нових членів. В четвер 14 грудня м.р. такі ради давав учасником директор Пирду університету Арчер. Темою його викладу була жінка, яку братські організації поминають а халупають перше за чоловіків. А жінка, а не чоловік — є вождем в родині, бо вона дбас за діти родини, є кухарем, санітаром, учителем, контролером, покупцем, кравцем, психологом дитей, архітектором, огородинком, шофером, фешен-дизайнер і т.д. Такого експерта, що має так багато факів, важко заступити в родині. А жінка то жінка є асекурований персонал лише на 2,000 дол. Коли числити їх до домашньої ризикорудної праці лише по 1,25 дол. на годину, то вона варта 5,480 дол. річно. За те дівчину, що йде до коледжу, яка нічого не заробляє, жадного фаху не має, асекурується в Америці на 5,000 дол. Повинно бути наважати.

Асекуранційний агент мусить перше всього знати себе, він мусить вірити, що він є непереможний, популярний, себепевний і мусить вірити в успіх своєї праці. Мусить студіювати нову науку — психологію — гібернетіку, бо його праця — це професія, а не «парт-тайм» — витрата часу.

Зате є багато людей, що привикли давати до коверти «кводра». Час кводра минув, колись за кводра було 2 пакети цигарок, тепер одної не можна купити. А церква має видатки — опал, світло, платня священникам і т.д. З кводрів оплатити видатків не можна.

На жаль, є ще люди, що дають до коверти 10 центів. Старі емігранти навіть в часі депресії «дайма» не давали на таку, а політична еміграція в час добробуту хоче «даймами» відкрити церкву! На американських зборах, на яких я маю нагоду бувати, всі нам радять: треба клієнта, чи консумента, перевиконувати, бо часи міняються і вони мусять мінятися з ними.

Вінніпег — 3 ініціативи і при активній співпраці п. Миколи Чорного з Нью-Йорку, який займався збіркою картин, 25 лютого відкритися в приміщеннях Коледжі св. Андрея на кампусі Манітобського університету велика українська образотворча виставка. Особливістю її є те, що виставлені твори це подарунки українських мистців для Коледжі св. Андрея. Разом ті науково-освітні установи подарували свої картини, графіку, скульптури понад 60 мистців, між ними й відомий український мистець проф. Лев Ге з Краківки. До раніше опублікованих списків привади додалися останнім часом Ірена Несторович та Петро Кашук-Ченко. О. д-р С.В. Савчук подікавав від імені Коледжі св. Андрея усім мистцям-жертводавцям. Виставка триватиме два-три тижні, щоб її могли оглянути не тільки учні Оксана Соловей із Сен-Пол, Мінн.: (1) Переклади; (2) з української етнографії: фільм з виставки українського обрядового хліба. Початок о год. 8-й веч.

Велика українська виставка у Вінніпегу

Вінніпег — 3 ініціативи і при активній співпраці п. Миколи Чорного з Нью-Йорку, який займався збіркою картин, 25 лютого відкритися в приміщеннях Коледжі св. Андрея на кампусі Манітобського університету велика українська образотворча виставка. Особливістю її є те, що виставлені твори це подарунки українських мистців для Коледжі св. Андрея. Разом ті науково-освітні установи подарували свої картини, графіку, скульптури понад 60 мистців, між ними й відомий український мистець проф. Лев Ге з Краківки. До раніше опублікованих списків привади додалися останнім часом Ірена Несторович та Петро Кашук-Ченко. О. д-р С.В. Савчук подікавав від імені Коледжі св. Андрея усім мистцям-жертводавцям. Виставка триватиме два-три тижні, щоб її могли оглянути не тільки учні Оксана Соловей із Сен-Пол, Мінн.: (1) Переклади; (2) з української етнографії: фільм з виставки українського обрядового хліба. Початок о год. 8-й веч.

Український Літературно-Мистецький Клуб

190 Дорк, 149-2

З Літературно-мистецького Клубу в Нью-Йорку повідомляють, що в п'ятницю 9 лютого відбудеться там, уладжений спільно з Окружною Радою Союзу Українок Вечір Оксани Соловей із Сен-Пол, Мінн.: (1) Переклади; (2) з української етнографії: фільм з виставки українського обрядового хліба. Початок о год. 8-й веч.

КУБІНСКА ПАПУГА ПО-УКРАЇНСЬКОМУ

Під час перебування М. Веклича із Вінніпегу з невідомим завданням на Кубі йому подарували папугу, яку той назвав «Машею». Повернувшись додому, в Україну, мав з нею клопіт: папуга говорила слова еспанською мовою, і щоб її зрозуміти, довелося заглядати у словник. Виявилось, що вона проходила істи, пили тощо. Швидко папуга навчилася говорити українською мовою: «Дай їсти», «Дякую» та ін. «Культура Життя» з 21 січня публікує: «Відносини між папугою і її власником. І коли сім'я заступилася якусь українську пісню, папа теж охоче «підтягує». «Маша» вже самостійно виконує мелодії «Черемшини», «Ой, не світи місячечку». Але не забуває і пісню своєї батьківщини. Так поводить для «Маші» обидва без «обидовитого».

О. ЕМІЛІАН МОНАСТИРСЬКИЙ

(У 25-річчя священства)

о. Еміліан Монастирський

Всесвітній отець Еміліан Монастирський, Генеральний Вікарій Стемфордської Діцезії, відзначив своє двадцятип'ятилітє священства 11-го лютого 1968 р.

Народився він 25-го серпня 1919 року в містечку Джанет, Па. з матері Анни, з дому Созанська, та з батька бл. п. Лева Монастирського. Початкову освіту одержав в м. Ембрідж, Па. і перейшов до Стемфорду, Конн. до Гайскулу св. Василія, де навчався два роки. Диплом закінчення середньої освіти одержав у гайскулі св. Вероніки в Ембріджі, Па.

Боже провидіння покерувало ним так, що молодий монах ринув стати священником і поїхав на науку до Риму, до Папської Коледжі ім. священномученика Йосафата. Перебуваючи в Коледжі, юнак Еміліан відвідував студії на філософічному й теологічному факультетах університетів «Поширення віри». 12-го березня 1942 р. висвячено його на дякона, але вліті того ж року разом з іншими нашими студентами мусів залишити Європу внаслідок воєнних дій. В 3-ДА він докінчив теологічні студії в Католицькому Університеті у Вашингтоні. Пастирське священство відбувся 12-го лютого 1943 р. у Філадельфії, а рукоположення довершив бл. п. Кир Константин Богачевський, тоді Еміліан в Ембріджі у церкві св. Петра й Павла, 21-го лютого 1943 року. Перше призначення одержав він, як соотрудник при Катедрі Непорочного Зачаття у Філадельфії, де рвнчасно о. Еміліан виконував обов'язки секретаря в канцелярії Кир Константина Богачевського.

У вересні 1942 р. о. Еміліан поступив на вищі студії в Католицькому Університеті, де записався на Відділ бібліотекарства, по закінченні яких одержав диплом магістра бібліотекарських наук. Тоді одержав призначення на бібліотекаря в Коледжі св. Василія в Стемфорді, Конн., де рвнчасно навчав латинської мови у гайскулі.

В роках 1944-1948 виконував обов'язки співробітника в парохії св. Івана в Ньюарку. Н. Дж. Святого Духа в Брукліні, Н. Й., св. Миколая в Йонкерсі, Н. Й., звичайно під час неділі й свят. В міжчасі записався на Філософічний Відділ Фордгемського Університету в Нью-Йорку, де закінчив студії в стилі філософії, та став професором цієї дисципліни в Коледжі св. Василія. Виповняючи ці обов'язки, він був іменований мисра В. в Стемфорді аж до часу, коли можна було заступити його новим парохом із новоприбулих священників з Європи.

Отець Монастирський служив при Єпископі Кир Амброзії Сенишині як секретар, консультант-радіник й як член Директорії Стемфордських Діцезіальних Організацій. У вересні 1962 року Кир Йосиф Шмондюк другий Єпископ Стемфордської Діцезії, призначив о. Монастирського своїм Генеральним Вікарієм. Крім цих обов'язків о. Еміліан посвячував свій час для Стемфордської громади, будучи капеляном Католицької Бібліотеки при «Лидарях Колумба», а тепер він є головою Комітету для набору книг для цієї бібліотеки.

о. Монастирський є активним членом професійної організації, як Американського Філософічного Товариства, Асоціації Американських Бібліотекарів, Товариства Українських Бібліотекарів, Католицької Асоціації Бібліотекарів, Теологічного Товариства та Асоціації Національного Католицького Виховання.

11-го лютого 1968 р. Всесвітній о. Е. Монастирський відправив Благодарну Літертуру в Каплиці Коледжі св. Василія у Стемфорді, Конн. Владика Кир Йосиф Шмондюк буде прийнятий. Асесувавши о. Всесвітній, монсін'юр о. М. Бок-невич, шкільний товариш Ювілята, — парох церкви св. Івана в Дітроїті, та Всесвітній. А. Крохмальний, парох церкви св. Петра й Павла в Ембріджі, Па. Проповідь вголосив Всесвітній, монс. о. В. Паска, Ген. Вікар Діцезії в Шикаго.

Старанням адміністрації й факультету Коледжу відбудеться бенкет на пошану Ювілята, для вшанування його срібного ювілею священства в залі Соціального Центру при церкві св. Венедикта у Стемфорді, Конн.

о. С. І. Хрепта

Нью-Йорк. — Колишній головний економічний радник президента Гаррі С. Трумана (в роках 1950-1952), Лійон Г. Кейзерлінг твердить, що Уряд президента Джансона веде неправильну фінансову політику, яка «надуває товстих і морить голодом худих» та спричиняє «заворушення в наших містах». Економіст Л. Кейзерлінг оцінює, що в роках 1953-1966 збільшені відсотки від позичок перебрали майже 100 мільярдів дол. національного прибутку від кишень тих, які починають в когось, до кишень тих, що починають комуєс. Кейзерлінг рекомендує таку фінансову політику, щоб заохувала повна продукція, і щоб всі мали працю. Він домагається, щоб платили більші податки ті, які мо-

жуть їх платити і рекомендує збільшити Федеральні видатки на публічні програми, на соціальне забезпечення і на добродійні цілі; в монетарній політиці домагається якнайменших відсотків. Свої думки він висловив у статті, яка вміщена у збірній книзі 9-ох авторів під заголовом «Соціальна політика Америки в 1970-их роках».

Український Студентський Літературний Кругок при Манітобському університеті влаштує в неділю, 11-го лютого, в Коледжі св. Андрея виставку гончарських виробів Степана Ріпи. Виставку формально відкриє о. год. 2:30 Леонід Молодочанин (Лео Мол). Член-співробітник Канадської Королівської Академії Мистецтв. Виставка буде відкрита від години першої до сьомої вечері.

Виставка ГОНЧАРСЬКИХ ВИРОБІВ СТЕПАНА РІПИ

Український Студентський Літературний Кругок при Манітобському університеті влаштує в неділю, 11-го лютого, в Коледжі св. Андрея виставку гончарських виробів Степана Ріпи. Виставку формально відкриє о. год. 2:30 Леонід Молодочанин (Лео Мол). Член-співробітник Канадської Королівської Академії Мистецтв. Виставка буде відкрита від години першої до сьомої вечері.

Відзначили Золоті Роковини у Виліманті

Українська громада Вилімантіку достойно відзначила роковини відновлення Державності і Соборності України, 10-го січня посадив міста Виліманті С. Коска в присутності делегації від відділу УККА, від осередку СУМА, Українського Нар. Дому та Гуртка укр. народної воші, підписав прокламацію, якою проголосив день 22-го січня 1968 р. Українським Днем. 21-го січня спільними силами відділу УККА та СУМА відбулося свято-концерт в Українському Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаренко від католицької парохії та М. Бабій.

кому Народному Домі, на пошану відновлення Державності і Соборності України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повішали два національні прапори: американський і український. До української делегації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головач, І. Зарко, О. Кушнір, о. О. Крохмальний від Автокефальної парохії, М. Майнік, І. Науменко,

